

မြေ

ပြန်လည်ထူထောင်

အခန်း (၁)

ဝေဒနာမိုးပွင့်

အကယ်၍ သာ ဒီလိုမိုးနေမျိုး၌ ဖခင်သာ နေကောင်းနေလျှင် စာအုပ်ဆိုင်ကို ကိုးနာရီထိုးမှ ပိတ်ဖြစ်လိမ့်မည် ဖြစ်၏။

အခုတော့ မိုးတစ်မိနစ်တွင် မောကျပ်ကျပ်ဖြစ်လျက် ခါးအောင့်နေသည့် ဖခင်နားတွင် တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေသော မိခင်နှင့် အတူဝိုင်းပြုစုပေးရန်အတွက် ကမန်းကတန်း စုထပ်လိုက်ပြီး ဖတ်လက်စ ဓနမဂ္ဂဇင်းကို မဂ္ဂဇင်းအထပ်ထဲတွင် ပြန်စီ လိုက်၏။

"ဆိုင်ပိတ်တော့မလား မိုးပွင့်"

"ဪ ဟုတ်ကဲ့၊ ဖေဖေ သိပ်နေမကောင်းလို့ ပါ ဘာယူမလဲ"

"လပ်ကီးတစ်လိပ်ပေးနော်၊ ပြီးတော့ ဓနရှိသေးလား"

"ရှိတယ် အစ်ကို၊ ခုနကပဲ လာအပ်လို့ ၊ မိုးပွင့်တောင်ဖတ်နေသေးတယ်၊ ရော့ဒီမှာ "

လပ်ကီးကို ဘူးထဲမှ ထုတ်ယူပြီး စောစောက သိမ်းထားသည့် ဓနစာအုပ်ကိုယူကာ ပိတ်လိုက်ပြီဖြစ်သော စာအုပ်ကို နာမည်မှတ်လိုက်၏။

ငါးကျပ်တန်တစ်ရွက်ကို ရှေ့လာချသဖြင့် သွက်လက်စွာပင် တစ်ကျပ်ကို ပြန်အမ်းလိုက်ပြီး နောက်ထပ် လူမလာမီ ဆိုင်ကို အမြန်ပိတ်နိုင်ရ

နံ ကြိုးစားလိုက်သည်။ ။

"မြန်မာ့ဓနရော ရောက်ပြီလား"

"မရောက်သေးပါဘူးအစ်ကို၊ ပြန်မအပ်သေးတာပါ"

မြန်မြန်သွားစေချင်ပြီ ဖြစ်သော်လည်း ဖောက်သည် မို့ ကောင်းမွန်စွာဆက်ဆံရင်း စာအုပ်ကလေးများကို စီ ထပ်နေသည်။ ။ ထိုသူက တိုင်မှာ ကြိုးနှင့် ချည်နှောင်ထားသောမီးခြစ်ကိုယူ၍ ဆေးလိပ်မီးညှိကာ တစ်ချက်ရှိုက်လိုက် ရင်း....

"ဦးလေးကို ဆရာဝန်မပြဘူးလား"

"ညနေက ဆေးခန်းပြထားပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်မိုးအေးလို့ ထင်ပါရဲ့ "

"အင်း ဟုတ်တယ်နော်....ကိုယ်ဝိုင်းသိမ်းပေးရဦးမလား"

"ရပါတယ်အစ်ကို တံခါးပိတ်ရုံပဲ"

မချို့မချဉ်အပြီးနှင့် သူ့အားသွားစေချင်သော ဆန္ဒနှင့် ပြောလိုက်သည် ကို သဘောပေါက်သွားဟန်ဖြင့် ခေါင်း တညိတ်ညိတ်လုပ်ကာ...

"ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဆိုရင် ကိုယ်သွားမယ်နော်၊ အကူအညီလိုရင်ပြော သိလား"

"ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်ကို၊ မိုးပွင့်တို့ ကလဲ အစ်ကိုတို့ကိုပဲ အားကိုးနေရတာပဲ"

"အားနာစရာ မလိုဘူး၊ ညရေးညတာက အရေးကြီးတယ် သိလား"

သွားစေချင်ကာမှ စေတနာပိုကာ လေရှည်နေသဖြင့် ခေါင်းကိုသာ တွင် တွင် ညိတ်ရင်း လက်ကတံခါးကို ကိုင်ထားလိုက်၏။ ထိုသူထီးဖွင့်ပြီး ဆင်းသွားကာမှ ခေါက်တံခါးကို ချိတ်ထားသော ချိတ်ကလေး

ကို ဖြုတ်လိုက်၏။

"ဂျလောက်"

တံခါးကိုအသာဖြန့်ကာ ဆယ်ပေပတ်လည် စာအုပ်ဆိုင်လေးအားပိတ်လိုက်မည်အပြု...

"ဝုန်း"

တံခါးကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ဆောင့်တွန်းလိုက်သဖြင့် လန့်သွားပြီး လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ...

"အမယ်လေး"

လိပ်ပြာလွင့်စဉ်မတတ်ကြောက်လန့်သွားကာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိအောင် မျက်စိထဲပြာဝေသွားမိ၏။

"သိပ်လန့်သွားသလားချစ်ပွင့်"

ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ငေးကြောင်ကြည့်နေမိသည် ။ ဤကမ္ဘာလောကကြီးထဲတွင် မိမိအား "ချစ်ပွင့်" ဟု ခေါ်ခဲ့သူမှာ တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်းသာ ရှိခဲ့သည် ။

"သူ....သူ....သူ"

ညာဘက်မျက်လုံးကို အနက်ရောင်ကော်ပြားနှင့် ကာရံထားပြီး ဘယ်မျက်လုံးတစ်ဖက်က မိမိအား စူးစူး စိုက်စိုက် ကြည့်နေသည် မှာ မီးခိုးမီးတောက်များ လျှံထွက်နေသည့် အလား။

"ချစ်ပွင့်က သူဆိုတာကို မှတ်မိသေးတယ်နော် ချစ်ပွင့်ရဲ့ သူလေ"

"ဟို....သူ...သူ"

ကြောက်လန့်နေရာမှ ဝမ်းသာအားရနှင့် အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ နှုတ်

ဆက်လိုက်သည်။ ။ သူ့ကို မိမိ ဘယ်သော အခါမှ မေ့ပျောက်၍ မသွားခဲ့ပေ။ မိမိ နှလုံးသားတွင် အစဉ်အမြဲရှိနေသောသူ သူ...

"ဪ...သူဆိုတာကို မင်းရင်ထဲမှာ ရှိသေးသလား မိုးပွင့်စည်သူ၊ ကျုပ်အတွက်တော့ ချစ်ပွင့်ဆိုတာ မရှိ တော့တာကတော့ သေချာတယ်၊ စည်သူမိသားစုက ကျုပ်ဘဝကို မွေ့ခြေခဲ့တာကို ကျုပ်ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး"

ပြောပေတော့သူရယ်...ဟု ရင်ထဲမှာ ကြေကွဲစွာ ညည်းညူလိုက်ရင်း က မျက်လွှာကလေးချလိုက်သောအခါ မျက်ရည်ပွင့်လေးတစ်ပွင့် လွင့်စဉ်ကျ လာလေ၏။

"ဒီမှာ ကြည့်စမ်း ကျုပ်မျက်လုံးကို"

ကယောင်ကတမ်းနှင့် မော်ကြည့်မိသည် ။ ဘယ်မျက်လုံးနားတွင် အမာရွတ်ကလေး ထင်ကျန်ရစ်သည် ကို မြင်ရသောအခါ နှလုံးသားတွင် စူးနစ်နေသည့် သံစို့တစ်ချောင်း၏ တုန်ခါမှုကြောင့် နာနာကြည်းကြည်းလေး ရေရွတ်မိသည် ။

"သူရယ်..."

"မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား၊ မိန်းမတစ်ယောက် အတွက်ကြောင့် ဘဝပျက်ခဲ့ရတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် အကြောင်း မင်းမှတ်မိပြီမဟုတ်လား၊ အညွန့်တလူလူဖြစ်ခဲ့တဲ့ ငါ့ဘဝကို စည်သူမောင်နှမတွေက ရိုက်ချိုးခြေ ဖျက်ခဲ့ကြတယ်၊ အေး...မင်းလဲ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကြောင့် ဘဝပျက်ရမယ့်အချိန် တန် လာပြီပေါ့"

အေးစက်တောင့်တင်းစွာဖြင့် ရပ်လျက် သူ့အား ငေးကြည့်နေရုံကလွဲ၍ မိမိဘာမျှ မတတ်နိုင်ခဲ့ပေ။

မျက်လုံးနှစ်ဖက်လုံး ပျက်စီးသွားခဲ့သောသူသည် ယခုအခါ တစ်ဖက်ပြန်ကောင်းနေခြင်းကိုသာ ဝမ်းသာ ရမလိုလိုဖြစ်နေမိခဲ့တွင် ...

"ဒီမှာ ကျုပ်မျက်လုံးနှစ်ဖက် ပြန်ကောင်းတဲ့ နေ့ဟာ ခင်ဗျားအတွက် ဘဝအမှောင်ကျတဲ့ နေ့လို့ ပဲ သတ်မှတ် လိုက်တော့၊ မိုးပွင့်စည်သူ၊ မင်းတို့ စည်သူမောင်နှမတွေအတွက် အမှောင်ကျမယ့်နေ့ပဲလို့ မင်းခေါင်းထဲ မြဲမြဲမှတ် ထားလိုက်တော့ ခုတော့ မင်းအလှမင်းအပြုံးနဲ့ လောကကြီးကို ဝအောင်ကြည့်ထားဦးပေါ့။"

မပြောမဆိုနှင့် လှေကားနှစ်ထစ်သာရှိသော ဆိုင်ပေါ်မှ ဝန်းခနဲ ပြန်ပြေးဆင်းသွားလေပြီ။ ထို့နောက် ခနော် နီ ခနော်နဲ့ ဖြစ်နေသော သစ်သားစည်းရိုးတံခါးအား ခြေနှင့် ဆောင့်ကန်ပြီး ထွက်သွား၏။

မိုးပွင့်သည် သူ့နောက်ကျောကို ငေးကြည့်ရင်းက...

"သူ ဘယ်ရောက်နေလဲ မျက်လုံးမကောင်းဘဲနဲ့ တစ်ယောက်တည်း လာရသလား၊ ထီးမပါ မိုးကာမပါဘဲနဲ့ အအေးမိတော့မှာ ပဲ"

ကရုဏာအတွေးနှင့် သူ့နောက်ကျောကို မမြင်ရသော်လည်း ငေးကြည့်နေမိသည် ။ ပျက်စီးသွားသော စည်း ရိုးတံခါးအတွက်ကို ဂရုမထားမိတော့ဘဲ တံခါးဘောင်ကို အတန်ကြာအောင်ကိုင်၍ ငိုငဲ့တွေးနေမိသည် ။

"သူ မိမိတို့ မောင်နှမတွေကို စိတ်နာသင့်ပါတယ်လေ၊ ဒါပေမယ့်သူ ရယ် မိုးပွင့်ဟာ သူနဲ့ တွေ့စဉ်ကလို ဘဝ အလှနဲ့ လောကမှာ ပြုံးရယ်နေရတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် မဟုတ်ခဲ့တော့ပါဘူးကွယ်၊ မိုးပွင့်ဘဝမှ အဖေနဲ့ အမေသာလျှင် ခိုးကိုးရာပဲရှိတော့တာပါ၊ မိုးပွင့်ကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပြီး ရန်လိုနေတဲ့ အစ်ကိုတွေကလေ"

"သမီး၊ သမီးဆိုင်ပိတ်ပြီလား"

"ရှင်"

အမေ့အသံကြောင့် ဘယ်အချိန်က ယိုစီးကျနေသည် မသိသော မျက်ရည်စများကို ကမန်းကတန်း သုတ် လိုက်၏။

"ခုနက ဝုန်းကနဲအသံကြားတယ်၊ ဘာပြုတ်ကျတာလဲသမီး...သမီး အဖေက ထွက်ကြည့်ခိုင်းလို့ "

"ခြံစည်းရိုးတံခါး ပြုတ်ထွက်သွားတာထင်ပါရဲ့ မေမေရယ်၊ အခုပဲ ဆင်းကြည့်လိုက်ပါ့မယ်"

"ဟဲ့...ဟဲ့...ဆင်းမကြည့်ပါနဲ့ သမီးရယ်၊ မိုးတွေရွာနေတယ် မဟုတ်လား...မနက်ကျမှ ကြည့်ကြတာပေါ့ ပိတ်လိုက်တော့ ဆိုင်တံခါးတွေကို သေသေချာချာပိတ်လိုက်တော့ အမေ ပိုက်ဆံဘူးယူသွားပြီနော်"

"ဟုတ်ကဲ့မေမေ"

မိုးပွင့်သည် တုန်ယင်နေသောလက်နှင့် တံခါးကို အသေအချာပိတ်ကာ ချက်ချလိုက်သည် ။ မျက်ဝန်းထဲမှာ တော့ သူ၏ မျက်စေ့ တစ်ဖက်ပိတ်ထားသည့် ပုံရိပ်ကိုသာ မြင်ယောင်လာမိသည် ။ ယခင်က သူ့တွင် စွဲမက်ဖွယ်ရာဖြစ်သော နူးညံ့ချိုသာမှုများ ၊ ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့မှုများ ပျောက်ကွယ်သွားလေပြီ။ ထိုကဲ့သို့ဖြစ်အောင်ပင် မိမိတို့ စည်သူမောင်နှမများက ဖန်တီးပေးခဲ့သည် မှာ မှန်ကန်လွန်း၏။

ထို့ကြောင့် ပင် မိုးပွင့်ရင်ထဲ၌ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ခိုင်ခိုင်မာမာ ချလိုက်မိသည် ။

"သူပြုသမျှ လည်စင်းခံပါတော့မည်" ဟူ၍ ...

"အား၊ ကျွတ်...ကျွတ်...ကျွတ်...နှိပ်စမ်းပါ မထားရာ၊ နာလိုက်တာ"

ဖခင်၏ ညည်းညူသံကြောင့် အိမ်နှင့် ဆိုင်ကိုဆက်သွယ်ထားသည့် တံခါးချပ်ကိုပိတ်လိုက်ပြီး အိပ်ခန်းထဲသို့ ကမန်းကတန်း ဝင်လာခဲ့၏။

"ဖေဖေ၊ ဖေဖေ...ရေနွေးအိတ်ယူမလားဟင်"

"အေး၊ အေး"

မိုးပွင့်သည် လျင်မြန်စွာပင် မီးဖိုထဲဝင် လာပြီး ဓာတ်ဘူးထဲမှ ရေနွေး အိတ်ထဲသို့ အနည်းငယ်ကိုထည့်ပြီး အဖုံးကိုရစ်ကာ ပိတ် လိုက်ရင်း ဖခင်အိပ်ခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့၏။

"အင်း....အင်း"

တော်ရုံဝေဒနာကိုညည်းညူခဲ့ပြီး ကျိတ်မှိတ်ကာ သည်းခံနေတတ်သော ဖခင်ထံမှ ညည်းညူသံများကို ကြားရသောအခါ မိုးပွင့်၏ ရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်ပူပန်မှုများကြောင့် တုန်ယင်နေမိ၏။

"ခါး....ခါးကို"

ခါးနေရာကိုလှည့်ပေးသဖြင့် ရေနွေးအိတ်နှင့် ဖိကပ်ပေးနေစဉ် မိခင်က ဆေးပုလင်းထဲမှ ဆေးကို ထုတ်ယူလိုက်သည် ။

"မိုးအေးလို့ နည်းနည်းကိုက်လာတာထင်ရဲ့ အစ်ကိုရယ်၊ အကိုက်အခဲပျောက်ဆေးလေး သောက်လိုက်နော်"

မိုးပွင့်က ဆေးပုလင်းကို ယူကြည့်လိုက်သည် ။ ပုလင်းထဲတွင် ဆေးတစ်လုံးမျှမကျန်တော့ပေ။ မိခင်အား မျက်လုံးများ နှင့် လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

"တအားကိုက်ခဲမှ ဒီဆေးကိုတိုက်နော်၊ ခဏခဏမတိုက်နဲ့"

ဆေးကပြင်းတော့ မတိုးတော့မှာ စိုးလို့ "

မနက်ကပင် ဆေးပုလင်းထဲတွင် ဆေးသုံးလုံးရှိနေသေးသည် ကို မိုး ပွင့်သတိထားမိ၏။

"ခဏနေပါဦးမေမေရယ်၊ ရေနွေးအိတ်လေး ကပ်ကြည့်ပါဦးမယ်"

မိုးပွင့်သည် ဖခင်၏ ခါးကို လက်နှင့် ဖိထောက်ရင်း တစ်ဖက်က ရေနွေးအိတ်ကိုဖိကပ်လိုက်ခွာလိုက်နှင့် သက်သာမည့် နေရာကို ရွေးချယ်၍ နှိပ်ပေးလေ၏။

"မရပါဘူးသမီးရယ်၊ ဆေးသာတိုက်ပါတော့ မခံနိုင်တော့ဘူး"

မိုးပွင့်တို့ သားအမိ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ သက်ပြင်းကိုယ်စီချလိုက်ရင်းက...

"ဒါဆို...ခဏလေးနော်ဖေဖေ၊ သမီး ကော်ဖီလေးနဲ့ တိုက်မယ်နော်"

တတ်နိုင်သမျှ အချိန်ဆွဲနေလိုက်သည် ။ အခုတလောဖခင်သည် လမ်းမလျှောက်နိုင်လောက်အောင်ပင် ဗိုက်အောင့်လာသဖြင့် ဆရာဝန်ပြောသည့် အနာသက်သာသောဆေးကို ဆက်တိုက်နေသည် မှာ ယခု နောက်ဆုံးလက်ကျန်ဆေးပင် ဖြစ်၏။ အကယ်၍ ညဘက်ထ နာလျှင် တိုက်စရာဆေးမရှိတော့ပေ။

ဆေးဆိုင်ကား တစ်ဖက်လမ်းမှာ မို့ သွားသင့်မသွားသင့် စဉ်းစားလိုက်သည် ။ သို့ရာတွင် မိုးတစ်မုံစိမ့်ရွာနေသည့် အချိန်နှင့် စောစောက မိမိအားကြိမ်းဝါးထားသူကြောင့် အပြင်ထွက်ရမည်ကို အလိုလိုဝန်လေးနေမိသည် ။

"မေမေ၊ နေ့လည်ကဆေးတိုက်ထားလား"

မိမိအားအသာလက်တို့ ကာ မီးဖိုချောင်ဝသို့ခေါ် လာပြီးတီးတိုးမေးလိုက်၏။

"နေ့လည်ကစပြီး အခြေအနေဆိုးလို့ တစ်လုံးတိုက်ရတာ၊ ပြီးတော့ ညနေကမှ တစ်လုံးတိုက်တာ၊ လေးနာရီလောက်ကပဲပေါ့၊ မိုးအေးလို့ ထင်ပါတယ် မသက်သာလှဘူး"

"ဟင်...ဒါဆိုဆေးသွားဝယ်မှ ပဲ၊ တော်ကြာ တစ်ရေးနီးနာနေဦးမယ်"

"မဝယ်ပါနဲ့ သမီးရယ်၊ မိုးတွေလဲရွာနေတာပဲ၊ ပြီးတော့ ညဘက်ကြီး မိုးချုပ်လှပါပြီ မေမေစိတ်မချဘူး"

မိခင်ဒေါ်ထားထားက အလန့်တကြား တားလိုက်သောအခါ မိုးပွင့်တွေဝေသွားမိသည် ။

"ဖြစ်ပါ့မလားမေမေရယ်၊ ဖေဖေသိပ်နာနေပါ့မယ်"

"အနာဂျက်ဆင် ရှိပါသေးတယ် သမီးရဲ့ ၊ မသွားပါနဲ့ မေမေစိတ်ပူနေရမယ်၊ ကဲ...ကဲ...ကော်ဖီနဲ့ ပေါင်မုန့်လေးသာ လုပ်လိုက်၊ အိပ်ဆေးပါထည့်တိုက်ရင် အိပ်ပျော်သွားမှာ ပါ"

"မထား...မထား"

"ဟော...."

ဒေါ်ထားထားက အပြေးအလွှားလေး ထွက်သွားသောအခါမိုးပွင့်လည်း ဆေးမဝယ်တော့ဘဲ ကော်ဖီဖျော်လိုက်၏။

"သမီးကလဲကြာလိုက်တာကွာ၊ ကော်ဖီနောက်မှ သောက်မယ် ဆေးအလျင်ပေးပါ"

"လာပါပြီဖေဖေ၊ ပေါင်မုန့်လေး မီးကင်နေလို့ ပါ၊ ပြီးပါပြီ၊ အစားစား ပြီးမှ ဆေးသောက်ရမယ်လို့ ဒေါက်တာက မှာ ထားလို့ ပါ"

မိုးပွင့်က ဖခင်စိတ်ကျေနပ်စေရန် လှမ်း၍ ပြောလိုက်ပြီး လက်နှစ်ဖက်က သွက်သွက်ကလေး လှုပ်ရှားလိုက်၏။

ဖခင်၏ ဝေဒနာဆိုးနေသည် မို့ အချိန်မဆွဲရက်တော့ပေ။

ဒီတစ်ပတ်အတွင်း ဖခင်၏ ရောဂါမှာ ပို၍ ပို၍ တိုးလာသည် မို့ သားအမိနှစ်ယောက်မှာ စိတ်အားငယ်မိသည် ။

သို့ဖြစ်၍ အစ်ကိုနှစ်ယောက်အား အားကိုးတကြီးနှင့် ဖွင့်ဟကာ ပြောမိသောအခါ သူတို့ ၏ မိသားစုတာဝန်များကသာ အရေးကြီးနေသောကြောင့် ဖခင်၏ ဝေဒနာကိုတရားသဘောနှင့် သာ ဆင်ခြင်ကြရန် ပြောပြီး ဥပေက္ခာပြုထားခြင်းကို ခံလိုက်ရ၏။

"သမီးလေးသွားအိပ်တော့ကွယ်၊ တစ်နေ့လုံး ဈေးသွားလိုက် ဆိုင်ထိုင်လိုက်နဲ့ ပင်ပန်းလှပြီ"

"ဟုတ်တယ်သမီး၊ ဖေဖေလဲ တော်ကြာသက်သာသွားမှာ ပါ၊ သွားအိပ်တော့နော်"

"ရပါတယ်၊ တစ်လှည့်စီစောင့်တာပေါ့၊ မေမေအိပ်ပါ မေမေက အသက်ကြီးပြီးပဲ၊ သမီးက စာရေးရင်း ထိုင်စောင့်နေမယ် လေ"

မိဘနှစ်ပါးလုံးက သမီးအားငဲ့ညှာစွာနှင့် အိပ်ခိုင်းသည် ကို မိုးပွင့်က ငြင်းပယ်လိုက်၏။

"စာမရေးပါနဲ့ ဦး သမီးရယ်၊ နားလိုက်ပါဦး၊ ဖေဖေနဲ့ မေမေမှာ ဒီသမီးလေးကိုပဲ တောင်ငှေးလုပ်ပြီး အားကိုးနေရတာ သမီး ကျန်းမာရေးက ရှိသေးတာပဲ၊ သွားအိပ်...သွားအိပ်၊ အမေက နေ့ဘက်မှာ အိပ်လို့ ရပါတ

ယ်"

မိုးပွင့်ဘာမျှမပြောသာတော့ဘဲ၊ မိခင်၏ စကားကို နာခံစွာဖြင့် မိဘနှစ်ပါးကို ဦးချပြီး မိမိအိပ်ခန်းဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့၏။

ညစဉ်ကြားနေကျ ဆုပေးသံကြားလိုက်ရသောအခါ ရင်မှာ စူးနစ်သွားပြီး ဝမ်းနည်းလာမိ၏။

"အေး...အေး၊ ငါ့သမီးလေး ကျန်းမာ ချမ်းသာ၍ စိတ်ချမ်းမြေ့ ပျော်ရွှင်နိုင်ပါစေ"

ဖခင်ပေးသော ဆုသည် မပြည့်ဝခဲ့ပေ။ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မှုနှင့် ကင်းဝေးခဲ့သည် မှာ ငါးနှစ်ကျော်ကျော်ပင်ရှိနေလေပြီ။

ဒီနေ့ညအဖို့ ရုတ်တရက်ပေါ်ပေါက်လာသော အတိတ်တစ္ဆေ ကားခြောက်လှန့်နေကြောင်းကို ပင်ပန်းမည်စိုး၍ အနားယူခိုင်း လိုက်သော မိဘနှစ်ပါးမှာ မသိရှာတော့ပေ။

"ညလေးရေ....မပြီးသေးဘူးလား"

"ပြီးပါပြီ ကိုကိုကြီးကလဲ"

နှုတ်ဖျားမှ အော်ရင်းက နောက်ဆုံးကြည့်ခြင်းအနေနှင့် မှန်ကိုတစ်ချက်ကြည့်ကာ ကိုယ်ကိုတစ်ပတ်လှည့်၍ ထဘီဝတ် ထားတာ အချိုးကျမကျ ကြည့်လိုက်၏။

ခါးသေးသေးကျဉ်ကျဉ်လေးတွင် လက်ကိုင်ပဝါလေးထိုးကာ စားပွဲ ပေါ်မှ လွယ်အိတ်ကိုဆွဲ၍ ထွက်လာလိုက်၏။

"အမယ်....အမယ် ဒါကျောင်းသွားမှာ လား၊ ရုပ်ရှင်ရိုက်သွားမှာ လားဟင် ညလေး"

စက်ဘီးနှင့် လိုက်ပို့မည့် အစ်ကိုကြီးက စက်ဘီးနားရောက်နေသော် လည်း ဧည့်ခန်းတွင် ရှိနေသည့် အစ်ကိုငယ်က လွယ် အိတ် ကိုင်းကို လှမ်းဆွဲကာ မေးလိုက်၏။

"ကြည့် ကိုငယ်နော် ခါတိုင်းလဲ ဒီလိုပဲသွားနေကျဟာကို"

"ဘယ်ကခါတိုင်းလဲ ဒီမှာ လက်ကိုင်ပဝါကို ခါးကြားညှပ်ပြီး ပန်းပန် ထားတာကိုက ဘာခါတိုင်းလဲ"

မိုးပွင့် ခြေဆောင့်ကာ မီးဖိုထဲမှ မိခင်အား လှမ်း၍ အကူအညီတောင်းလိုက်၏။

"မေမေ...ဟောဒီမှာ မေမေ့ သားတွေလေ သမီးကို ပန်းပန်လို့ တဲ့ ဝို

င်းပြောနေကြတယ်"

"ဟဲ့...ဟဲ့..မိန်းကလေး ပန်းပန်တာဆန်းလား၊ မနက်က ပန်းပွင့်နေလို့ ငါကိုယ်တိုင် နူးပေးတဲ့ စပယ်ပန်းပါဟာ နင်တို့ ကလဲ"

မိခင်က သမီးအတွက် ထမင်းဘူးလေးကို လက်ကိုင်ပဝါနှင့် ချည်ကာ အပြေးတစ်ပိုင်းထွက်လာရင်း ပြောလိုက်၏။

"ပန်းကတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ လက်ကိုင်ပဝါကရော"

ညီမ၏ ထူးခြားချက်ကို အသေးစိတ် လေ့လာနေသော အစ်ကိုငယ်ကြောင့် မိုးပွင့်စိတ်ရှုပ်ကာ...

"ချွေးထွက်ရင် မသုတ်ရတော့ဘူးလား၊ ထဘီနဲ့ သုတ်ရမှာ လား"

"ဟဲ့...ဟဲ့..သမီး၊ အစ်ကိုကို အဲဒီလိုမပြောရဘူး၊ ငရဲကြီးလိမ့်မယ်လေ၊ ကဲ...ကဲ..သွားတော့ တော်ကြာကျောင်းနောက်ကျ နေဦးမယ်၊ သားကလဲ ညီမလေးပဲ စနေတာပဲ"

"အင်းပါ၊ မေ့မေ့သမီးကို ကျပ်ကျပ်လွှတ်ထားနော် တော်ကြာကျမှ မျက်လုံးပြူးနေရမှာ ၊ အခုတလော ရှိုးကိုများ တယ်"

မိုးပွင့် ခြေလေးကို ဆောင့်ကာအိမ်ပေါ်မှ ဆင်း လာပြီး အစ်ကိုကြီး၏ နားသို့ ရောက် လာလေ၏။

စုနေသော နှုတ်ခမ်းပေါ်မှ ပန်းနုရောင် ဖျော့ဖျော့လေး ဆိုးထားသည့် နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးကို အစ်ကိုကြီး ကျော်စည်သူက မြင် ဖြစ်အောင်မြင်သွားပြီး အိပ်ပေါ်မှ စကားသံများကို ကြားထားသဖြင့် ဘာမျှ မပြောတော့ပဲ ပခုံးနှစ်ဖက်ကိုသာတွန့်လိုက်မိ၏။

တစ်ဦးတည်းသော ညီမငယ်လေးမို့ အစ်ကိုနှစ်ဦးမှာ ချစ်ခင်အလိုလို

ကံထားကြပြီး အရိပ် တကြည့်ကြည့်နှင့် မို့ ညီမငယ်၏ အမူအရာထူးခြားမှုရှိသည် ကို အသေးစိတ် ကြည့်မြင်တတ်သူများ ဖြစ်သည်။ ။

"ညီမလေး မေးခွန်း အပုဒ်စေ့ဖြေနော်၊ မေးခွန်းကို သေသေချာချာ ဖတ်ပြီးမှ ဖြေနော်မလောနဲ့၊ စာရွက်တိုင်းမှာ ခုံနံပါတ်တပ် ဖို့ မမေ့နဲ့ ဦး"

"ဟုတ်"

ကိုကြီးက ထုံးစံအတိုင်း တစ်တွတ်တွတ် မှာ နေသည် ကို မိုးပွင့်က ‘ဟုတ်’ ဟု တိုတိုတုတ်တုတ်ဖြေရင်းက စက်ဘီးသွားရာ လမ်းဘေးသို့ ငေးကြည့်နေသည်။ ။ သို့ရာတွင် ဘာကိုမျှမမြင်ပေ။ မျက်လုံးရွန်းလဲ့လဲ့ လေးက တစ်စုံတစ်ခုအား မြင်ယောင်ကာ အတွေး နှင့် ပြုံးလျက် စဉ်းစားနေသည် ကို ကိုကြီးကျော်စည်သူသာမြင်လျှင်....

"ကိုကြီး ထည့်ပေးတဲ့ စတက်ပလာနဲ့ အပိုစာရွက်ကို သေသေချာချာ ချုပ်နော်၊ လွတ်မထွက်စေနဲ့ ၊ ခုံနံပါတ်လဲတပ်ဖို့ မမေ့နဲ့ လက်ရေးကို ပီသအောင်ရေး"

ဒီတစ်ခါ ‘ဟုတ်’ ဆိုသည့် အသံမကြားရသဖြင့် ကျော်စည်သူက နောက်သို့ငဲ့ကြည့်ရင်း...

"ညလေး"

"ရှင်"

"ကိုကြီးပြောတာ မကြားဘူးလား၊ ဘာငေးနေတာလဲ"

ကျော်စည်သူ၏ အသံက စိတ်တိုသံပါသွားသဖြင့် မိုးပွင့်က ချစ်စဖွယ် ပြုံးလိုက်ရင်း..

"ကြားပါတယ်ကိုကြီးကလဲ၊ ညလေးကိုကြီးပြောတာကို အားလုံးနားထောင်နေပါတယ်"

"ဟင်း"

ကျော်စည်သူက သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချလိုက်၏။ ကျောင်းနား နီးလာသဖြင့် ကျောင်းစိမ်းများကို တွေ့နေရသည်။ နေ့လယ် ပိုင်းတွင် အထက်တန်းများ စာမေးပွဲ ဖြေချိန်မို့ ကျောင်းသားကြီး ကျောင်းသူကြီးများကိုသာ တွေ့ရ၏။ ထိုထဲတွင် ကိုးတန်းကျောင်း သူ ညီမငယ် ပွင့်စည်သူလည်း ပါဝင်နေ၏။

ကျော်စည်သူ၏ မျက်ဝန်းထဲတွင် တစ်ကျောင်းလုံး၌ မိမိညီမလေး မိုးပွင့်စည်သူသာ အလှဆုံးအချောဆုံး ချစ်စရာ အကောင်းဆုံး ရုပ်ရည်အသန့်ဆုံးဟု ထင်ကာ စိတ်မချနိုင်အောင်ပင် ဖြစ်နေ၏။

နေ့လယ်ခင်းပိုင်း စာမေးပွဲ ဖြေရမည်မို့ ကျော်စည်သူသည် ရုံးမှ နေ့တစ်ဝက်ခွင့်ယူကာ ညီမငယ်အား ကျောင်းပို့ပေး၏။ မနေ့က ညီငယ်ဇော်စည်သူက ပို့ပေးပြီး ဖြစ်သည်။ ညီအစ်ကို နှစ်ဦးစလုံးမှာ တစ်ဦးတည်းသော ညီမငယ်အား ချစ်လွန်း၍ ညီမလေးဟု ပင် မခေါ်ရက်ဘဲ ညလေး "ညလေး"ဟု ချစ်စနိုးခေါ်ပြီး အရိပ်တကြည့် ကြည့်နေခဲ့၏။

ဖခင်ဦးစည်သူသည် နယ်သို့ပြောင်းရွှေ့နေရသဖြင့် မောင်နှမသုံးဦးနှင့် မိခင်မှာ ရန်ကုန်မြို့၌ပင် သားနှစ်ယောက်၏ အလုပ် တာဝန်နှင့် သမီးငယ်၏ ပညာရေးအတွက် ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်။

ကျော်စည်သူနှင့် ဇော်စည်သူတို့ နှစ်ဦးမှာ အရွယ်ချင်းမတိမ်းမယိမ်းမို့ ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်မှာ စိတ်တူကိုယ်တူဖြစ်ပြီး ယခု ညီမငယ်လေးမှာ သူတို့ နှင့် လေးငါးခြောက်နှစ်ခန့် ကွာသောကြောင့် ညီမငယ်အားလွန်စွာ ချစ်ပြီး အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် ...

ယခုလည်း ကျောင်းတံခါးဝထိပ်မှာ ရပ်ကျန်ရစ်နေပြီး ညီမငယ်လေး ကျောင်းဝင်းထဲ ဝင်သွားသည် အထိ မျက်စေ့တစ်ဆုံး စောင့်ပြီး မမြင်ရသောအခါမှ သက်ပြင်းလေးခိုးချကာ ပြန်လှည့်လာခဲ့၏။

ကျောင်းလွှတ်လျှင် ပြန်ကြိုရမည်ဖြစ်သည် ။ သူ့အနေနှင့် ဒီညီမလေး မျက်စိအောက်က ပျောက်ကွယ်သွားမည်ကိုပင် စိုးရိမ် ကြောင့် ကြနေမိသည် ။

တစ်မိုင်နီးပါးခန့်ဝေးသော အိမ်သို့ပြန်လာသောအခါ ဇော်စည်သူက ကားဝပ်ရှေ့တွင် အပ်ထားသော ဆီဒင်ကားဟောင်းကို သွားယူရန်အတွက် မိခင်အား ပြောနေသံကို ကြားလိုက်ရသည် ။

"မေမေကလဲ ဒီကားကိုပြင်တိုင်း ပူညံ့ပူညံ့လုပ်နေတာပဲ"

"ဟဲ့...ကားက ခဏခဏ ပြင်နေရတာပဲ၊ ငါငွေထုတ်ပေးရတာ ကားဖိုးထက်တောင် ကျော်နေပြီ၊ အလကားရောင်းလိုက်ပါ ဆိုနေမှ ပြောမရဘူး"

"မေမေက အသစ်ဝယ်ပေးနိုင်လို့ လား"

"မဝယ်ပေးနိုင်ပေါင်တော်၊ နင်တို့ အဖေလစာက စားဖို့ တောင် မလောက်တာ၊ မင်းတို့ ကလဲ တစ်လတစ်လ တစ်ထောင် တောင်ပြည့်အောင်ဖြင့် အိမ်စရိတ်ထဲ မထည့်နိုင်ဘဲနဲ့ များ အစစအရာရာ ကုန်ဈေးနှုန်းမြင့်နေရတဲ့ အထဲ"

"ဟာ....မေမေ ပြောလိုက်ရင် ကုန်ဈေးနှုန်းတို့ ငရုတ် ကြက်သွန်တို့က ပါလာပြန်ပြီ၊ ကားပြင်ဖို့ ဆိုရင် ဒီလိုချည်းပဲ မပေးနဲ့ တော့ဗျာ"

ဇော်စည်သူက သူ့အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ငွေစက္ကူများကိုထုတ်ကာ ရေတွက်နေစဉ် ကျော်စည်သူမှာ အိမ်ပေါ်တက် လာပြီး...

"ဘယ်လောက်ကျမှာ လဲ ဇော်ရ"

"ပလပ်တစ်လုံး လဲတာပါကိုကျော်၊ နှစ်ရာကျော်ပဲကျမှာ ပါ၊ အဲဒါကို မေမေ့ဆီက တောင်းတာ၊ ကျောက်ခဲကို ဆီကြိတ် ရတာ ထက် ဆိုးသေး တယ်"

"အမယ်...ဒီကားစုတ်တွေက ကုန်ပေါင်းများ နေလို့ ပြောတာ မင်း တို့ ဘာလို့ များ ဒီကားကို ဖက်တွယ်နေရတာလဲ"

"ဪ...မေမေရယ်။ ညလေးကြောင့် ပေါ့ဗျာ၊ သားတို့ အပို့အကြိုလုပ် နေလို့ ညလေးမှာ ကုန်ရရနဲ့ သွားလို့ ရတာပေါ့၊ အခု စက်ဘီးနဲ့ ပို့ ပေးတာ၊ ဟိုလူကြည့် ဒီလူကြည့်နဲ့ ကိုယ့်ညီမလှလှကို လူတကာမြင် အောင် ပြနေရသလိုပဲ ပြီးတော့ ညလေးမှာ ကားလေးနဲ့ မှ ကျောင်းမတက်ရရင် မျက်နှာငယ်ရှာမှာ ပေါ့ မေမေရယ်"

ကျော်စည်သူက လေသံ အေးအေးနှင့် ဖြည်းဖြည်းလေးပြောလိုက် သောအခါ ဒေါ်ထားထားသက်ပြင်း ရှည်ကြီးချမိလိုက် သည် ။

ဒီသားနှစ်ယောက်ကိုသာ သူလက်မြှောက်လေပြီ၊ ညီမငယ်အား ချစ် သည် မှာ လွန်လွန်းသည် ဟု ထင်မိ၏။

"ဒီနေ့ စာမေးပွဲသွားဖြေရတာ ဘယ်လောက် သနားဖို့ ကောင်းလဲ၊ နေပူကြီးထဲမှာ နှစ်ရက်ရှိပြီ၊ စက်ဘီးနဲ့ ချည်းပဲ သွားနေရ တာ၊ စာမေးပွဲ ရက်က ခြောက်ရက်မှာ နေမကောင်းဖြစ်သွားမှ ဖြင့်"

"ကဲ...ရော့...ရော့...သွား...မြန်မြန် သွားကြတော့၊ ငါနားပူပြီ"

မိခင်၏ ဘော်လီအိတ်ကပ်ထဲမှ ငွေစက္ကူများ ထွက်လာသောအခါ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်၏ မျက်နှာမှာ ပြုံးရယ် လာလေသည် ။ ဇော်စည် သူက ငွေစက္ကူကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ပြီး။

"စိတ်မပြောင်းခင်အမြန်လစ်မှ ကိုကျော်၊ စက်ဘီးသော့"

ကျော်စည်သူက စက်ဘီးသော့ကို ပစ်ပေးလိုက်သောအခါ လှမ်းဖမ်းလိုက်ပြီး ကမန်းကတန်းနှင့် အိမ်ပေါ်မှ ပြေးဆင်းသွားသော ဇော်စည်သူကိုကြည့်ကာ မိခင်ရော အစ်ကိုကြီးပါ ပြုံးလိုက်မိကြ၏။

"အင်းပါ၊ မင်းတို့ ညီအစ်ကိုကတော့လေ ဒီညီမလေးကိုပဲ ကျပ်ကျပ်အလိုလိုက်နေ၊ တော်ကြာဆိုးလာလို့ မထိန်းနိုင် ဖြစ်နေဦး မယ်နော်"

"ညလေးက မဆိုးပါဘူးမေမေရာ၊ ကျွန်တော်တို့ က မျက်ခြေမပြတ်စောင့်ကြည့်နေရမှာ ပေါ့၊ အခုတလောတောင် မေမေ့သမီး အလှပြင်နေတာကို သတိထားမိလား"

ဒေါ်ထားထားကသဘောကျစွာပြုံးလိုက်ရင်း အပေါ်အင်္ကျီချွတ်လိုက်၍ ချွေးများ နှင့် ရွဲနေသော သားကြီး၏ တောင့်တင်းသော ကျောပြင်ကို မျက်နှာသုတ်ပဝါနှင့် သုတ်ပေးရင်းက...

"ဒီအရွယ်ဆိုတာ လှချင်ပချင်တဲ့ အရွယ်ပဲ သားကြီးရဲ့ ၊ သားတို့ က ယောက်ျားလေးတစ်ဦးလိုပုံသွင်းလို့ မရဘူး၊ မိန်းကလေး စိတ်ဆိုတာ အချိန်တန်ရင် ပန်းလေးလိုပဲ ပွင့်လာမှာ ပဲ၊ သူတို့ စွမ်းအားရှိသလောက် သူတို့ မှာ အလှရှိသလောက် အစွမ်းကုန်ပွင့်အာပြီး လောကကြီးကို ဝင့်ကြွားပြကြမှာ ဓမ္မတာပဲသားရယ်"

မိခင်၏ စကားကို သဘောမကျဟန်ဖြင့် ကျော်စည်သူက ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်ရင်း...

"လှတာတော့ လှနိုင်ပါတယ်၊ တော်ကြာ ရည်စားတွေ ဘာတွေထားနေဦးမယ်"

"အမယ်လေး သားရယ်၊ အာဠာဝကဘီးလူးညီနောင်စောင့်နေတဲ့ နွှဲ

"ဘယ်သူပါလိမ့်"

"အရပ်မြင့်မြင့်၊ အသားဖြူဖြူ၊ ခါးကိုင်းကိုင်းနဲ့ ဘိန်းဖြူသမားလိုလို ဘာလိုလို ကောင်ဟာလေ"

"မသိဘူးကိုလေး...ညလေးစာမေးပွဲခန်းထဲက ထွက်လာတိုင်း ဖြေနီ င်လားလို့ မေးကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ အများကြီး ရှိတာကိုး၊ ညလေးက ဖြေနီငင်တယ်လို့ ပြန်ပြောတာပဲ"

ပေါ့ပေါ့လေးပြောလိုက်သော ညီမ၏ အဖြေစကားကို မကျေနပ်စွာဖြင့် ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်ရင်းက

"မဟုတ်သေးဘူး၊ အကြာကြီးပဲ စကားပြောကြတာ"

ဇော်စည်သူက ညီမငယ်အားမေးနေသည် ကို တစ်ခွန်းမှ ဝင်မပြောဘဲ ညီမငယ်၏ မျက်နှာအပြောင်းအလွှဲကို မလွတ်တမ်း အကဲခတ်နေသည့် ကျော်စည်သူကို မိခင်ကလှမ်းကြည့်ရင်း သက်ပြင်းခိုးချမိ၏။

"ည လေး မှာ သူငယ်ချင်းတွေရှိတာပဲကိုလေးရယ်၊ ညလေးစကားမပြောရတော့ဘူးလား"

" မဟုတ်ဘူး ၊ ဒါ...ညလေးသူငယ်ချင်းတွေထဲက တစ်ယောက်မှ မဟုတ်ဘူး ၊ လူစိမ်းပဲ"

မိုးပွင့်က စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာဖြင့် ဆံပင်များကိုထိုးဖွလိုက်ရင်း ငိုသံပါနဲ့ ပြောလိုက်၏။

"ညလေး ဒီနေ့သင်္ချာတစ်ပုဒ်မှားတွက်ခဲ့မိတာ စိတ်ညစ်ရတဲ့ အထဲ ဘာတွေလာမေးနေမှန်းလဲမသိဘူး၊ စိတ်ရှုပ်တယ် သေသာ သေချင်တော့တာပဲ၊ တော်ပြီ စာမေးပွဲလဲ ဆက်မဖြေတော့ဘူး"

"ဟဲ့...ဟဲ့..ဟုတ်ပါရဲ့ ကွယ်၊ ငါ့သမီးလေး စာမေးပွဲဖြေလာရတာ စိတ်ပင်ပန်းရတဲ့ အထဲ ဘာတွေမေးနေလဲမသိဘူး၊ စဉ်းစားမနေနဲ့ တော့ သမီး နက်ဖြန်ခါ တစ်ဘာသာပဲရှိတော့တယ်မဟုတ်လား စိတ်အေးအေးထားပြီးဖြေသိလား၊ ကဲ... လာလာသမီး အေးအေးဆေးဆေးနားပြီးမှ မနက်ဖြန် ဖြေရမယ့်ဘာသာကို ကျက်နော်"

ဒေါ်ထားထား ကယုကယနှင့် ခေါ်လိုက်သောအခါ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်မှာ ငြိမ်သက်သွားပြီးအတွေးကိုယ်စီနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ၏။

ဒေါ်ထားထားသည် သမီးငယ်အား အိပ်ခန်းတွင်းသို့ပို့ပြီး အိပ်ရာထက်တွင် လှဲအိပ်၍ အနားယူစေပြီးနောက်မီးဖိုချောင်သို့ ပြန်ထွက်လာလေ၏။

ထမင်းစားခန်းတွင် ထိုင်နေကြသော ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို မျက်စောင်းခဲကာ ကြည့်လိုက်ရင်း...

"ဒီအသီးကိုမစားနဲ့ ညီမလေးနဲ့ မတည့်ဘူးလို့ သတိပေးလိုက်တော့မင်တို့ ညီမလေးကစူးစမ်းလာလိမ့်မယ်၊ သူများ တွေ ကျတော့စားပြီးတော့ ငါကျတော့ဘာလို့ မတည့်တာလဲဆိုပြီး ခိုးပြီးမြည်းစမ်းကြည့်ရအောင် ပုတ်နှိုးသတိပေးလိုက်တာပေါ့လေ၊ မင်းတို့ တွေက သိပ်တုံးတာပဲ ဦးနှောက်မရှိဘူး၊ သမီးကျောင်းပိတ်ရင် နင်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်တည်းနေကြတော့ ငါတို့ သား အမိတော့ တောင်ငူလိုက်သွားတော့မယ်"

"မေမေက ဖေဖေကိုလွမ်းလို့ လိုက်ချင်နေတာများ အကြောင်းရှာလို့"

ဇော်စည်သူက ခိုးခိုးဒေါက်ဒေါက်နှင့် ပြောချကာ မိခင်အား စလိုက်သောအခါ ဒေါ်ထားထားမျက်နှာမှာ ရဲခနဲဖြစ်သွား၏။

"အေး...ဟုတ်တယ်၊ လွမ်းတာရော နားငြီးတာရော နှစ်ခုစလုံးပဲဟေ့
၊ ငါ့အဘိုးကြီးက နင်တို့ ညီအစ်ကိုလောက် စကားမများ ဘူး"

မိခင်စကားကြောင့် ညီအစ်ကိုနှစ်ဦးက သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်ကြ၏။

မိုးပွင့်ကတော့ ကျောင်းဝတ်စုံကို မချွတ်အားသေးဘဲ
မှန်တင်ခုံရှေ့မှာ ရပ်ရင်းက ကိုယ့်ရုပ်ကိုပြန်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ။

"ဘရဏီအပြုံးလေးနဲ့ ပါလား" ဟု နားနားတွင် ကပ်၍ စကားပြောသံကို ကြားယောင် လာပြီး နှင်းဆီသွေးလွမ်းသွားသည့် ပါးနုလေးကို လက်ချောင်းသွယ်လေးများ ဖြင့် ပွတ်သပ်နေမိ၏။

စာမေးပွဲစဖြေစဉ်နေ့က ခုံတန်းရှည်၏ တစ်ဖက်စီတွင် ထိုင်ရတော့ ဆယ်တန်းကျောင်းသားတစ်ဦး၏ စကားသံကို ကြားရသောအခါ သူငယ်ချင်းများ နှင့် ရယ်မော၍ စကားပြောနေရာမှ မျက်လုံးလေးဝေ့ကြည့်မိသည်။ ။

မျက်ဝန်းညှိအစုံနှင့် တဒင်္ဂတွေ့ဆုံမိသောအခါ အလိုလိုရင်ခုန်လိုက်မောပြီး ရှက်စိက်ဝင်သွားမိသည်။ ။

နေ့စဉ်နေ့တိုင်း သူနှင့် အတူတွဲ၍ ထိုင်နေစဉ် စာမေးပွဲချိန်မစမီ သူ့ထံမှ လေချွန်သံလေးကို အမြဲကြားနေရသည်။ ။

"ဘရဏီပုံနှုန်းပြီးတဲ့ မူရာ....ခုံးမျက်စချီကာ....စန္ဒာလမင်းအဆင်းနဲ့ တူစွာ ဝင်းဝင်းဖြာ"

"ဘရဏီရှုံးအောင်ပြုံးလိုက်ရင်....ပါးချိုင့်လေး ချစ်စရာအသွင် လှထိပ်ခေါင်တင်"

ထိုနှစ်ပုဒ်ကိုပင် အပြန်ပြန်အလှန်လှန် လေချွန်နေ၏။ ဆရာမဝင်

လာမှ သူ့လေချွန်သံ ရပ်သွားသည်။ ။ စာမေးပွဲဖြေပြီး မိမိအားစောင့်ကာ လေလေးချွန်ရင်းအနောက်မှ လိုက်လာသူ၊ စာမေးပွဲမဖြေမီ မိမိအားစောင့်ကာ လေချွန်သံလေးပေးလာသူ၊ သူ့အား မိုးပွင့်အမှတ်မရဘဲမနေနိုင်၊ စာမေးပွဲရက်အတွင်း မတွေ့လျှင်ရှာဖွေနေပြီး တွေ့လာသောအခါ မျက်လွှာကလေးချကာ ရှက် သွေးဖြာ၍ ရင်ခုန်မိသည်။ ။

တစ်ခါမျှမခံစားဘူးသော ခံစားမှုမျိုးနှင့် ရယ်မောလိုက်ဖို့မိ၏။

သူ့စကားသံကို မကြားဖူးပေ၊ မိမိနှင့် တွေ့ဆုံသည့် အခါတိုင်း လေချွန်သံလေးကိုသာ ကြားရ၏။ လေချွန်လျှင်လည်း ထို သီချင်းသွားလေးနှစ်ပုဒ်ကိုသာ ချွန်သည်။ ။

"အောင်ကိုးဝင့်တို့ မိုးပွင့်စည်သူကိုပိုးတာ တစ်ကျောင်းလုံး သိတယ်ဟေ့၊ တကယ်ကြိုက်မရှက်ဘဲ"

သူငယ်ချင်းများ ပြောစကားအရ သူ့ကို အောင်ကိုးဝင့် ဟု သာသိသည့် ။ အစ်ကိုများ ၏ စောင့်ကြပ်မှု ကြားတွင် ခပ်ကုပ်ကုပ် ပဲနေရသည့် မိုးပွင့်သည် ကိုယ့်အတန်းသား ပတ်ဝန်းကျင်လွန်၍ ဘယ်သူ့ အကြောင်းကိုမျှ မသိခဲ့ပေ။

အောင်ကိုးဝင့်သည် ဆယ်တန်းရောက်မှ ရှမ်းပြည်မှ လာရောက်ကာ ကျောင်းလာတက်ပြီး စာမေးပွဲဖြေကာနီးမှ ရှမ်းပြည် သို့ ပြန်သွားကာ အပြင်ဖြေ ဖြေမည်ဟု သူငယ်ချင်းများ ပြော၍ သိရသည် ၊

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မိုးပွင့်သည် ရန်ကုန်မြို့မှ ကျောင်းသားများ ဆိုလျှင် ဤမျှအထိ စိတ်ဝင်စားလိမ့်မည် မထင်ပေ။

ယခုကဲ့သို့ တစ်ရပ်တစ်ရွာမှ လာသော ကျောင်းသားမို့ စိတ်ဝင်စားမှု ပိုသွားခြင်းပင် ဖြစ်၏။

"ဘရဏီအပြုံး လေးတဲ့ "

နှုတ်ခမ်းလေးစေ့ကာ ပြုံးလိုက်လျှင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ စကားပြောလိုက်လျှင်ပဲဖြစ်ဖြစ် ပါးချိုင့်လေးနှစ်ဖက်မှာ ချိုင့်ဝင်သွားသော မိုးပွင့်၏ ထူးခြားမှုအလှကို တစ်ကျောင်းလုံးကသိပြီး မြင်ပြီး ဖြစ်ပြီး ပါးချိုင့်လေးနဲ့ မို့ ချစ်စရာလေးဟူ၍ သာ မှတ်ချက်ချခံရသည်။ ။

အောင်ကိုးဝင့်ပြောသကဲ့သို့ ဘရဏီအပြုံးဟု မည်သူကမျှ မတင်စားဖူးခဲ့ပေ။

ထို့ကဲ့သို့ တင်စားချက်ကလေးကပင် မိုးပွင့်၏ နှလုံးသားကို ဆွဲကိုင်လှုပ်ယမ်းလိုက်ခြင်း ခံရသကဲ့သို့ပင်။

မနှုတ်ဘဲနှင့် သေးသွယ်သွယ်လေး ကွေးညွတ်နေသည့် မျက်မည်းနက်နက်လေးနှင့် မျက်ခွံမို့မို့လေးများ ပကား မိုးပွင့်၏ ထူးခြားသောအလှများ ပင်ဖြစ်သည်။ ။

ဆယ့်ငါးဆယ့်ခြောက်အရွယ်မို့ ပွင့်အာကာစ ပန်းနုရောင် နှင်းဆီငုံလေးကဲ့သို့ သနပ်ခါးရေကြွလေး လိမ်းထားလျက်ပင် မိုးပွင့်အလှကား ပေါ်လွင်လှ၏။

မျက်နှာလုံးလုံးလေးကား ပြည့်ဖောင်းဖောင်းလေးမို့ သူငယ်ချင်းများကပင် ချစ်စနိုး ပါးဆွဲလိမ်ကြသည် အထိ အသည်း ယားစွာ ချစ်ကြသည်။ ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မိုးပွင့်သည် မိမိအလှအတွက်ကို ကျေနပ်ဂုဏ်ယူနေမိသည်။ ။

"ဟင် ညလေး ခုထိ အင်္ကျီမလဲရသေးဘူးလား၊ ထမင်းစားတော့မလား။"

မှန်ရှေ့ ရပ်နေသောညီမကို တအံတဩ မေးလိုက်သော ဇော်စည်သူ အား မိုးပွင့်က နှုတ်ခမ်းချွန်ကာ စွေကြည့်ရင်း....

"မစားဘူး"

စောစောက မှန်ရှေ့တွင် ရပ်၍ ပြုံးပြနေသော မျက်နှာမဟု က်တော့ ဘဲ နှုတ်ခမ်းကိုချွန်ကာ အစ်ကိုဖြစ်သူအား စိတ်ကောက်ဟန် ပြလိုက် သောအခါ ဇော်စည်သူကစိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပြီး အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင် လာ၍ ညီမငယ်ပခုံး တယုတယ လေးဖက်ရင်းက...

"အလကား စတာပါညလေးရာ၊ ညလေးထမင်းဆာနေတယ်မဟု က် လား၊ ကဲရေချိုးလိုက်ဦး၊ လန်းသွားအောင်လို့ နော်"

"မချိုးပါဘူး၊ စာမေးပွဲလဲမဖြေတော့ဘူး၊ ကျောင်းလဲမနေတော့ဘူး"

မှန်တင်ခုံကုလားထိုင်မှာ ထိုင်လိုက်ရင်း နှုတ်ခမ်းချွန်ကာ စိတ်ကော က်နေသော ညီမငယ်အား မည်သို့ချော့ရမည်မသိ ဖြစ် သွားသည်။ ။

"ကိုကိုတို့ ဒီလောက်တောင် စိတ်မချနေရင်ဘယ်မှ မလွတ်နဲ့ တော့၊ ကျောင်းလဲမထားနဲ့ တော့၊ နေလဲမနေချင်တော့ဘူး"

"မလုပ်ပါနဲ့ ညလေးရယ်၊ ညလေးကျောင်းမနေရင် စိတ်မချ ပညာမ တတ်တော့ လုပ်မလုပ်နိုင်တော့ဘူးပေါ့"

"အလုပ်မလုပ်တော့ဘူးပေါ့၊ လုပ်နေရင် စိတ်မချဖြစ်နေဦးမယ် မဟု က်လား"

"ဪ...အလုပ် မရှိရင် ညလေးယောက်ျားယူရင် ဒုက္ခရောက်မှာ ပေါ့"

"ဘာ...ဘာ...ဘာပြောတယ်"

"ဇော်စည်သူ၏ စပ်ဖြဖြစကားကြောင့် မိုးပွင့်က နားမလည်စွာ မေးလိုက်သောအခါ ဇော်စည်သူက ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့် လိုက်ရင်း..."

"ဟု ကံတယ်လေ၊ ခုယောက်ျားလေးတွေက လက်ကြောတင်းချင်ကြတာ မဟု ကံဘူး၊ မိန်းမက ဝင်ငွေဘယ်လောက်ရှိလဲ ဆိုတာ မလျင်စုံစမ်းကြတာ၊ တကယ်တော့ အချစ်တို့ မေတ္တာတို့ ဆိုတာ အလကားပဲ၊ အိမ်ထောင်ရေးမှာ ဈေးကွက်ကသာ အဓိက ပဲလေ၊ ဒါကိုညလေးနားလည်ရင် အစ်ကိုတို့ ရဲ့ စေတနာကို သဘောပေါက်လာမှာ ပါ"

ဇော်စည်သူက ရှည်လျားစွာရှင်းပြလိုက်သည် ကို မိုးပွင့်က မျက်တောင်လေး ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်ကာ နားထောင်နေ ရင်းက အစ်ကိုဖြစ်သူ၏ စကားကို နားလည်ရအောင် ကြိုးစားရင်း သေသေချာချာ နားစိုက်ထောင်မိသည် ။ သို့ရာတွင် သူမခေါင်း ထဲမှာ ဘာမျှနားမလည်ပါ၊ ဈေးကွက်ဆိုတာ ဂဏန်းသင်္ချာစာအုပ်ထဲက ဈေးတွက်ပုစ္ဆာပဲ သူမ နားလည်၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ရင်ထဲမှာ စိုးမိုးနေသည် ကား ဘရဏီအပြုံးပင် ဖြစ်၏။

‘ဘရဏီပုံနှုန်း ပြုံးလျက်မူယာ ခုံးမျက်ချစီကား စန္ဒာလမင်း အဆင်းနဲ့ တူတာ ဝင်းဝင်းပပဖြာ’

ရုတ်တရက် လန့်သွားသည် ။ ကြက်သီးထသွားမိ၏။ မနေ့ကမှ စာမေးပွဲပြီးသောကြောင့် စာအုပ်လေးများ ပိက်ကာ အနား ယူနေဆဲ ဌ် ဤကဲ့သို့ လေချွန်သံလေး ပျံလွင့်လာလိမ့်မည်ဟု မထင်မှတ်ခဲ့ပေ။

မိမိနားကြားလွဲနေရော့လားဟု မသင်္ကာဖြစ်ကာ အိပ်နေရာမှ အသာထပြီး ပြတင်းပေါက်တံခါးကို အသံမမြည်အောင်ဖွင့် လိုက်၏။

ညရစ်နာရီမို့ မအိပ်ချင်သေးသော်လည်း စာမေးပွဲနေ့များက ပင်ပန်းထား၍ မီးလေးမှိုက်ကာ ပြတင်းပေါက်မှန်မှ တစ်ဆင့် ဝင်လာသော ဆောင်းည၏ လရိပ်ကို ကြည်ဖြူနှစ်သက်စွာ ခံစားနေစဉ် လေချွန်သံလေးကြားရ၍ အံ့သြသွားမိ၏။

ဘရဏီ ရုံးလောက်အောင်ပြီးလိုက်ရင် ...ပါးချိုင့်လေးချစ်စရာအသွင်...လှထိပ်ခေါင်တင်...။

ပြာသိုလပြည့်နေ့ည လမင်းကြီးက ရွန်းပလျက်ရှိနေသည် ။ အိမ်ရှေ့မြေနှီလမ်းမှာ လရောင်ကြောင့် ဝင်းပ နေလေ၏။

ရေတမာပင် တန်းများ နှင့် စိန်ပန်းပင်များကြားတွင် ပြောက်ကျားကျားမြင်နေရသောလမ်းမကို သေသေချာချာ စူးစိုက် ကြည့်မိ၏။

"ဟော"

ဘရဏီပုံနှုန်းပြောတဲ့ မူ...ခုံးမျက်စိချီကာ...စန္ဒာလမင်း အဆင်းနဲ့တူကာ ဝင်းဝင်းပပဖြာ...

နောက်တစ်ကျော့ လေချွန်သံလေးနှင့် အတူ ခြံရှေ့လမ်းမပေါ်တွင် ဘောင်းဘီရှည်ဝတ်ထားပြီး ဦးထုပ်ကိုဆောင်းကာ အေးချမ်းသော ဆောင်း၏ အအေးဒဏ်ကို ခံနိုင်ရည်ရှိအောင် အနက်ရောင်ဂျာကင်အင်္ကျီကို ဝတ်ထား၏။ လက်နှစ်ဖက်ကို ဘောင်း ဘီအိတ်ထဲသို့ ထည့်လျက် အေးဆေးစွာ လမ်းလျှောက်နေသည် ကား တလောကလုံးတွင် တစ်ယောက်တည်းရှိနေသည့် အလားပင်။

ထိုတေးသွားလေးနှစ်ပိုဒ်ကို လေလေးချွန်ကာ ဖြေးညင်းစွာ လျှောက်သွားနေသော်လည်း မိမိ၏ အိမ်မကြီးဘက်သို့ တစ် ချက်မျှပင် ငဲ့စောင်း၍ ကြည့်မသွားပေ။

"ဟင်း"

ထိုအရပ်မောင်းပုံသဏ္ဌာန်ကား အောင်ကိုးဝင့်၏ ပုံသာဖြစ်သည် ။
ထို့ပြင် မူပိုင်လေချွန်သံကိုကား မိုးပွင့်ရင်ထဲ အသည်း ထဲမှာ စွဲထင်လျက်
...

"တော်တော်ဆိုးတဲ့ သူ"

ပြတင်းတံခါးကို မပိက်နိုင်တော့ဘဲ အိပ်ရာပေါ်လဲအိပ်လိုက်ကာ
နောက်တစ်ခေါက် ပြန်လှည့်လာမည့် အချိန်ကို စောင့်ရင်း လေချွန်သံကို
နားစွင့်ရင်းနှင့် ပင် မိုးပွင့်စည်သူ၏ အိပ်ချိန်များကို အောင်ကိုးဝင့်က ခိုး
ယူသွားလေပြီ။

ကျောင်းဆယ်ရက်ပိတ်သော ဒီဇင်ဘာပိတ်ရက်ကြီးမှာ ရှည်လျားလွ
န်းပါလားဟု တွေးမိသကဲ့သို့...

ယခုအချိန်မှ အောင်ကိုးဝင့်နှင့် တွေ့ဆုံမိခြင်းကို နောက်ကျခြင်းဟု
လည်း ယူကြိုးမရဖြစ်နေမိသည် ။

"ဪ...နောင်နှစ် သူဆယ်တန်းအောင်သွားရင် ငါတစ်ယောက်တ
ည်း ဒီကျောင်းကြီးမှာ ပျင်းကျန်ရစ်တော့မှာ ပါလား၊ သူ ငါ့ကိုတကယ်ချ
စ်ရင်တော့ ကျောင်းကိုလာလည်နိုင်တာပဲ"

ဆယ်ကျော်သက် မိန်းကလေးတို့ ၍ သဘာဝအတိုင်း စိတ်ကူးယာဉ်
ဇာတ်လမ်းဖွဲ့ကာ ရှည်လျားသောညဉ့်၌ တလူးလူး တလိမ့်လိမ့်နှင့် အိပ်
မပျော်ဘဲဖြစ်နေစဉ်...

"ဟင်၊ ညလေး...ညလေး"

အစ်ကိုကြီးကျော်စည်သူ၏ ခေါ်သံကိုကြားရသော်လည်း မထူးဘဲ အိ
ပ်ဟန်ဆောင်နေသည် ။

"ဪ...ညလေးက ခြင်ထောင်မချဘဲ အိပ်နေတာ၊ ခြင်တော့ကိုက် ကုန်တော့မှာပဲ"

တီးတိုးညည်းတွားကာ စောင့်နှင့် ခြင်ထောင်များကို ခါယမ်းပြီးမှ ခြင်ထောင်ချပေး၏။ ခြင်မဝင်စေရန်လည်း ဘေးကို သေသေချာချာဖိပေးပြီးမှ ပြတင်းတံခါးကို အသံမမြည်စေရန် ညင်သာစွာပိတ်လိုက်သည် ကို မိုးပွင့် ကြားနေရသည်။ ။

အစ်ကိုကြီးခြေသံပျောက်ကွယ်သွားမှ မိုးပွင့်သည် သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချမိလိုက်သည်။ ။

စောစောက စိတ်ကူးရှည်ကြီးနှင့် ကြည်နူးနေသည် များလွင့်စဉ်ပျောက်ကွယ်သွားတော့၏။

အစ်ကိုနှစ်ယောက်အကြောင်း ပါလာလျှင် အကျဉ်းပုလင်းထဲ ရောက်ရှိသွားသကဲ့သို့ မလူးသာမလွန့်သာနှင့် ...

"မေမေတို့ သားအမိ တောင်ငူအမြန်သားရင်လဲ သွားတော့"

ကျော်စည်သူ၏ စကားကြောင့် ဒေါ်ထားထား မျက်ကလေး ပြူးသွားသည်။ ။

"ဟဲ့...ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"မေမေကလေ သမီးမိန်းကလေးမွေးထားပြီး ပတ်ဝန်းကျင်လေ့လာမှု ဘာမှ မရှိဘူး၊ နေရာတကာ ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုကပဲ လိုက်ပူနေရတာ"

ကျော်စည်သူကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်ရင်း....

"နင်တို့ ဒီလောက်တောင်ပူနေရင်တော့မှ ငါပါလိုက်ပူရင် ဒီသမီး

လေး မီးတောက်ဖို့ ပဲရှိတော့တာ ၊ ကဲ....ဘာဖြစ်လဲ နင် တို့ လူငယ်တွေ ရဲ့ ခြေလှမ်းကို ငါကလှမ်းမှ မမီတော့တာ"

"နှစ်ညရှိပြီ လေချွန်သံပေးနေတာ မေမေ မကြားမိဘူးလား"

"ဟဲ့...ဒီလမ်းမှာ က ဒီလိုပဲ သီချင်းအော် ဆိုလိုက် လေချွန်နဲ့ ညှိရှိရင် ယင်လာကြမှာ ပဲ၊ အဲဒါဆန်းသလား သားတို့ ရယ်"

"ဟာ...မေမေ မသိဘူး၊ အဲဒီ လေချွန်သံကြားရင် ညလေးက ထထ ချောင်းတယ်၊ မေမေသေသေချာချာကြည့် တီဗီမှာ သတင်းလာချိန်ဆိုရင် မေမေ့ သမီးကလည်း ယောင်လည်လည်နဲ့ အပေါ်တက်သွားတာပဲ ၊ ဒီ နေ့ကြည့်..."

"အို..ကြည့်မနေနဲ့ ဇော် လက်မှက် သွားဝယ်မယ်၊ ဒီနေ့ ညမရရင် မနက်ဖြန် မနက်သွား ရထားမရင် ကားနဲ့ ပဲသွားတော့ "

ဇော်စည်သူက မိခင်နှင့် အစ်ကိုစကားပြောနေသည် ကို စိတ်မရှည်စွာဖြင့် ဝင်ပြောလိုက်သည် ။ ဒေါ်ထားထားကမူ ချိုအေးစွာပြုံးရင်းက

"အေးပါ သားရယ် သားတို့ သဘောပါပဲ ၊ မေမေကလဲ သွားမလို့ ပါပဲ ၊ သားတို့ စားရေးသောက်ရေး ခက်နေမှာ စိုးလို့ အ ခြောက်အခြမ်းလေး ဘာလေးကြော်လှော် ပေးနေပါ၊ ဒီနေ့ ပဲပုပ်ကြော်ခံလို့ ၊ မနက်ဖြန် ငါးပိကြော်ပေးမလို့ ဒါဆို ဒီနေ့ ပဲ အားလုံး လုပ်ပေးတော့မယ်"

ဒေါ်ထားထားသည် မိုးပွင့်ကျောင်းပိတ်သည့် အခါတိုင်း သားများ အတွက် စားရေးသောက်ရေးကို စီစဉ်ပြီးမှ ခင်ပွန်းရှိရာ တောင်ငူသို့ သမီးနှင့် အတူ လိုက်သွားလေ့ရှိသည် ။

ယခုလည်း သားများ အတွက် မသိုးဟင်းများကို စီစဉ်ပေးနေရသည်

မှာ မီးဖိုထဲမှ မထွက်နိုင် ပေ။ မိုးပွင့်က အစ်ကိုများ ၏ အဝတ်လျှော်ပေး နေစဉ် ညီအစ်ကို နှစ်ဦးမှာ အလုပ်မသွားမီ မိခင်အားတွတ်ထိုးနေ၏။ ရ ချိုးခန်းမှ ထွက် လာပြီး မဲနယ်ကုန်နေ၍ မီးဖိုထဲတွင် လာယူမည်အပြု သူ့အမည်ကြားရ၍ အသာရပ်နားထောင်ပြီး ပခုံး ကိုတွန့်ကာ ပြန်လည် ထွက်လာခဲ့သည် ။

ဒီအစ်ကို နှစ်ယောက်ကား မိခင်ထက်ပင် လျင်မြန်ပြီး မိုးပွင့်၏ စိတ် နှင့် ပြင်ပကအခြေအနေ အပြောင်းအလွဲကို အမြဲမပြ တ် အကဲခတ်နေကြောင်းကို မိုးပွင့် အလိုလိုနားလည်ကာ သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချလိုက်ရင်းက ခေါင်းကို ခါယမ်းမိလိုက်သည် ။

ဖခင်ဆီရောက်လျှင် စက်ဘီးနှင့် လျှောက်သွားရမည်မို့ ပို၍ ပင် လွတ်လပ်ပျော်ရွှင် မိသည် ။ ညနေဘက် ဆိုလျှင် အဖေနှင့် အမေတို့ နှင့် အတူ စစ်တောင်းမြစ်ကမ်းနားဖြစ်ဖြစ် မိုင်ဒါကွင်း ပတ်ဝန်းကျင်ဖြစ်ဖြစ်၊ ကန်တော်ကြီးနားကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် လမ်းလျှော က်ရသည် ကို ကျေနပ် ပျော်ရွှင်မိသည် ။

ဖခင် ဦးစည်သူကား အစ်ကိုများကဲ့သို့ မချုပ်ခြယ်ပေ။ သမီးအား လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်စွာ နေခွင့်ပေးသည် ။

"အို ဖေဖေဆီရောက်တာပဲ ကောင်းပါတယ်၊ ဒီအိမ်မှာ ဆိုရင် ဘယ်မှ သွားရမှာ တောင် မဟု က်ပါဘူး"

မိုးပွင့်၏ စိတ်ထဲတွင် တီးတိုးရေရွတ်လိုက်ပြီး အစ်ကိုများ ၏ အဝတ်များကို မြန်မြန်ပြီးအောင် လျှော်ဖွတ်နေစဉ်...

"ညလေးရေ...ကိုလေး ရုံးသွားတော့မယ်နော်၊ နေ့လယ်ညလေးနဲ့ မေမေနဲ့ စားဖို့ အသုပ်ဝယ်လာပို့မယ် သိလား"

"ဟုတ်"

တိုတိုတုတ်တုတ်ပင် ဖြေလိုက်ပြီး စိတ်ကောက်ဟန်ဖြင့် လှည့်မကြည့်တော့ပေ။ အဝတ်များကို ရေညစ်နေစဉ် ကျော်စည် သူက အနားရောက် လာပြီး...

"ညလေးလဲ ပင်ပန်းနေပြီ တောင်ငူရောက်ရင် ညလေးနဲ့ မေမေ့အတွက် အဖော်မိန်းကလေး တစ်ယောက်လောက်ရှာခေါ် လာခဲ့"

"အမယ် ...မခေါ်ပါဘူး၊ ရပါတယ်နော်"

"ဪ...ခေါ်ခဲ့ပါ၊ ညလေးရော၊ မေမေရော သက်သာတာပေါ့ ၊ဖေဖေဆီကိုရောဖုန်းဆက်ထားသေးတာပဲ"

"ရပါတယ် ၊ညလေးတို့ က အိမ်ထဲမှာ ပဲ အောင်းနေရတဲ့ မိန်းကလေးပဲ အိမ်အလုပ်ပဲ လုပ်စရာရှိတာပဲ ၊ ဘာလုပ်စရာရှိ တာလိုက်လို့ နို့မဟုတ် က်ရင် အိမ်ထဲမှာ ပဲအောင်းပြီး စာဖတ်နေရ တီဗွီထိုင်ကြည့်ရနဲ့ မျက်စိတွေလဲ ပါဝါတက်ကုန်တော့မှာ ပေါ့"

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ရေပုံးလေးထဲတွင် လျှော်ပြီးသား အဝတ်ကိုထည့်ကာ ကျော်စည်သူအနားမှ ဖြတ်ကျော်၍ ထွက်လာခဲ့ သည် ။

ကျော်စည်သူသက်ပြင်းရှည်ကြီး ချလိုက်မိ၍ ဒီညီမလေးက မိမိတို့အား မကျေနပ်မှန်း သတိထားမိလိုက်သည် ။

သို့ဖြစ်၍ ဘာမျှမပြောသာတော့ ဘဲ သူ့စက်ဘီးလေး ရပ်ထားရာဆီသို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်လာကာ လေးတွဲစွာဖြင့် စက်ဘီးကို တွန်းပြီး ခြံအပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာစဉ် ...

"ဘရဏီပုံနှုန်း ပြီးတဲ့ မူရာ...ခုံးမျက်စိချီကာ....စန္ဒာလမင်းအဆင်းနဲ့ တူစွာ ...ဝင်းဝင်းပပဖြာ..."

ရုတ်တရက် ခြေလှမ်းတန့်သွားသည်။ ။ အဝေးဆီမှ လေချွန်ကာ မိမိတို့ အိမ်ရှေ့ မှ ဖြတ်နေကျ ကောင်လေး၊ ကမန်းကတန်း ခြံထဲမှ ထွက်ကာ အိမ်ရှေ့ ကုက္ကိုပင်နောက်သို့ စက်ဘီးရော လူရော ပြေးကပ်လိုက်သည်။ ။

ခြံထဲရှိ အဝတ်တန်းတွင် မိုးပွင့်က အဝတ်လျှော်ပြီးသားများကို လှမ်းနေစဉ် ဖြစ်၏။

ကောင်လေးက လေလေးထချွန်ချွန်နှင့် ခြံဘေးနားကပ်၍ ဖြတ်လျှောက်လာသည်။ ။

"ဘရဏီရုံးအောင် ပြုံးလိုက်ရင်...ပါးချိုင့်ကလေး...ချစ်စရာအသွင် လှထိပ်ခေါင်တင်..."

မိုးပွင့်ကို ကုက္ကိုပင်နောက်မှ မမြင်ရသော်လည်း လမ်းမအတိုင်း လျှောက်လာသည့် ကောင်ကလေးအမူအရာကိုတော့မြင် နေရသည်။ ။

ကောင်ကလေးက ခြံထဲသို့ ခေါင်းလေးငဲ့ကြည့်ကာ ဟိုဒီကြည့်ပြီး လက်ယက် ခေါ်နေသည် ကို တွေ့ရ၏။ မိုးပွင့်ကခြံစပ် နားမလာ၍ လား မသိ။ ကောင်လေးက ကျောက်ခဲလေးများကို မကျေမနပ်နှင့် ကန်ရင်းက လေလေးချွန်ပြီး ထွက်လာခဲ့လေသည်။ ။

"ဘရဏီပုံနှုန်း ပြုံးတဲ့ မူရာ... ခုံးမျက်စချီကာ...."

ကျော်စည်သူ သက်ပြင်းရှည်ကြီးချလိုက်မိသည်။ ။ နှုတ်ခမ်းပါးပါးရဲရဲလေးနှင့် မျက်လုံးပြာလဲ့လဲ့ အသားဖြူဖြူကောင်က လေးကို ယောက်ျားလေးများ ပင် ငေးကြည့်နေရမည့် ရုပ်ရည်မျိုးပင် ဖြစ်ပေသည်။ ။

